

Милица Веселиновић, 8/3 ОШ „Никола Тесла“ Београд
Библиотекар: Александра Дракулић 0669569087

Духово дете, Соња Хартнет

Наслов приказа:

Успон на врх животне планине

Ова књига бејаше пустоловина какву одавно не видех. Прелепа прича о животу, љубави, болу, нади, опроштају, одласку, повратку, добитку, губитку, прихватању и смрти. Речи које су употребљене при писању ове књиге делују лако и лепршаво, звучне су и нежне, али њихово дубље значење, њихова искрена порука и догађаји које оне описују су тешки, готово мучни, прожети искреном патњом, али надом која не умире. Прочитала сам роман у оригиналу, на енглеском језику, па је доживљај био још потпунији.

Меди је паметна девојчица, девојка и касније жена, храбра и истрајна. Она схвата, ма колико год да јој било тешко због тога, да љубав не можеш затворити у златан кавез и оставити на сигурном месту. Меди схвата да је Перо воли, али да она није оно за чим његово срце трага. Мишљења сам да је најтежа љубав управо таква; истинска и искрена, узврћена, али заробљавајућа, мучна и недовољна за срећу. Зато и Меди и Перо одлазе и остављају једно друго, он њу скрхану болом због губитка нерођеног детета, изгубљену у његовој одлуци, а она њега најпре у дубини својих мисли, најдубљих чежњи свога срца, а потом и на острву на коме је он нашао вечни мир, да би га на крају похранила у своја сећања, своју прошлост. Меди машта, Меди сања. Она зна да је свет компликован и да ће га најбоље разумети ако се и сама препусти тој компликованости и прихвати је као чињеницу, радије него нешто добро или лоше. Меди се мења с временом. Она зна да је њен отац много воли, али да понекад људи проведу свој живот живећи заробљени као једна особа док су у ствари друга.

Меди, међутим, зна да чак и када се претвараш да си неко ко ниси, у теби и даље остаје макар и трачак онога што заиста јеси. Меди нема пријатеље са којима би делила своје муке, али има Зефира, наргуна, и свој брод. С временом Меди закључује да жели да помогне људима да виде оно што и она може, да могу поново у сваком смислу осетити све чари овог света. Њена пустоловина проналажења најлепше ствари на свету, затим трагање за проналаском љубави и губитак исте воде до тренутка када она схвата да јој помагање људима причињава задовољство. Она је нежна, паметна, мудра, јака особа. Постала је један од најбољих доктора за очи свих времена и дала наду многим људима, залечила многе ране и учинила многе животе бољим. А онда је поново изгубила и поново морала да се помири с губитком. Путовала је, а сапутник јој је био дух њеног оца. Маштала је о свом детету, маштала је и о Перу понекад. Потом је изгубила и мајку. И тада је постала Матилда. Ничија ћерка, али најлепша ствар на свету. Продала је кућу крај океана и преселила се у кућу у предграђу. Сада Матилда, некада Меди, пела се полако на врх своје планине. Знала је да је врло близу врха, али била је срећна. Научила је током живота да прихвати и опрости. Научила је да претвори патњу у срећу, да је прихвати и нађе утеху у њој. Осврнула се око себе, на врху те планине на којој је стајала, и видела све красоте, али и све муке кроз које беше прошла. И осмехнула се, знајући да су све стазе којима је ходила водиле до овог финалног момента, грандиозног краја у малом стану.

Очекивала је свог сина. Знала је да ће је он одвести тамо где ће наставити да буде срећна, тамо где ће моћи да плови бесконачним морима и види све старе пријатеље. И зато му је рекла, казала му је све. Сваки делић своје приче и причу о свакој стазици и стрмој литици којом беше прошла пењући се на животну планину. И била је нежна, полууспавана, али рада да му каже своје мисли и осећања, да се још једном осврне на цело своје путовање. Да још једном буде лепршава, али да њене речи још једном имају тешко значење.

И била је спремна да допусти младости и старости, Меди и Матилди, да се помешају, да се склопе као делићи слагалице, у једну потпуну целину без граница међу деловима.